

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/80/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010584
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3814010584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. októbra 2018 prejednal odvolania obžalovaných

X) U. H.,

nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom A., N. XXX/XX, okres N., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného,

X) Q. F.,

nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom M., E. XXXX/XX, t.č na slobode, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/174/2014 zo dňa 11. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste obžalovaných U. H. a Q. F..

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaní

o d s u d z u j ú :

1. Obžalovaný U. H. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. h), m), 38 ods. 4, 41 ods. 2, 42 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušuje výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému U. H. rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/30/2016 zo dňa 23. 3. 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/29/2017 zo dňa 25. 5. 2017, ako i všetky ďalšie tieto rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

2. Obžalovaný Q. F. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. j), 38 ods. 3 Tr. zák., 39 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa §§ 51 ods. 1, 2, 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 3 (tri) roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. sa obžalovanému ukladá v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inými odborníkmi podrobovať sa sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu zameranému na zvládanie medziľudských vzťahov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa boli obžalovaní 1) U. H. a 2) Q. F. uznaní vinnými zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na §§ 138 písm. a), c), 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., pretože obžalovaný U. H. a Q. F. spolu s doposiaľ nezisteným páchatelom dňa 13. 11. 2013 v čase od 18:30 do 18:55 h za obytným domom č. XXX na ulici C. Y. v M., okres F. chytili poškodeného Nc. Q. P. za ošatenie a napriek tomu, že sa bránil, násilím ho vtlačili na zadné sedadlo osobného motorového vozidla, pravdepodobne značky C., ktorého vodičom bol obžalovaný U. H. a odviezli poškodeného z Handlovej na poľnú cestu v smere Ráztočno, časť Remata, počas cesty poškodeného obžalovaný Q. F. a doposiaľ nezistený páchatel, medzi ktorými poškodený sedel, udierali päťami do hlavy a hrudníka poškodeného, ktorý žiadal, aby ho pustili, že o tom nikomu nepovie, nezistený páchatel sa poškodenému vyhrážal odrezaním jazyka a po príchode na poľnú cestu v blízkosti hospodárskej budovy poľnohospodárskeho družstva obžalovaný Q. F. s nezisteným páchatelom vytiahli poškodeného z vozidla, kopali do neho a obžalovaný Q. F. ho vyzval, aby L. nechal na pokoji, po čom obžalovaný U. H. po výzve obžalovaného Q. F. vzal do ruky vyskakovací nôž tmavej farby s čepeľou 10 cm a vyzval poškodeného, aby sa vyjadril, či mu majú odrezat' prsty na rukách alebo nohách, po čom nezistený páchatel zoberal od obžalovaného U. H. nôž, povedal poškodenému, že mu odreže ucho a nožom ho dvakrát porezal nad pravým uchom, po čom obžalovaný U. H. vybral z prístrojovej dosky motorového vozidla pištoľ čiernej farby nezisteného typu, obtiahol ju a priložil poškodenému k ľavej spánkovej časti tváre a vyzval ho, aby dal pokoj G., lebo toto je len výstraha, ak tak neurobí, nabudúce ho zabijú, čím v poškodenom vzbudili dôvodnú obavu o život a zdravie, nezistený páchatel kopol poškodeného do hlavy, obžalovaní s nezisteným páchatelom nastúpili do motorového vozidla a poškodeného nechali na mieste, v dôsledku čoho poškodený Nc. Q. P. utrpel zranenia - mnohopočetné pomliaždenie a odreniny Hlavy, tržnozmliaždenú ranu v ľavej spánkovo - temennej oblasti, reznú ranu v oblasti horného okraja pravej ušnice, pomliaždenie sánky, pomliaždenie a odreniny šije, podkožné krvné výrony na krku, pomliaždenie a odreniny hrudníka, pomliaždenie a odreniny bedrovej oblasti ľavého ramena, oboch predlaktí a oboch zápästí, čo si vyžiadalo narušenie obvyklého spôsobu života 15 až 20 dní.

Obžalovaný U. H. bol za to odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 42 ods. 1, 41 ods. 2, 38 ods. 5 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 7 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému U. H. v rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/30/2016 zo dňa 23.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/29/2017 zo dňa 25.5.2017, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Obžalovaný Q. F. bol za to odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 4 roky a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obidvaja obžalovaní, ktoré zahlásili do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obidvaja obžalovaní odvolania písomne odôvodnili prostredníctvom svojich obhajcov.

Obhajca obžalovaného U. H. namietal správnosť výrokov o vine a treste. Uviedol, že z vykonaného podrobného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplynula veľmi komplikovaná a zložitá dôkazná situácia. Súd prvého stupňa pochybil, keď svoje rozhodnutie založil hlavne na výpovedí poškodeného

Q. P. a svedkov T. a P. J., že obžalovaný U. H. bol v čase činu doma v N. Obhajca namietal správnosť priamych aj nepriamych dôkazov, pričom skutkové zistenia sa javia ako rozporné, protirečivé, nejasné a neúplné. Obhajca navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný Q. F. prostredníctvom svojich obhajcov namietal predovšetkým to, že skutok sa stal bez jeho osoby. S obžalovaným U. H. sa síce stretol v Handlovej, keď sa vracal z Prievidze, pričom ich rozhovor trval maximálne 7 minút a išlo o formálne, neplánované stretnutie. Pokiaľ poškodený uvádzal, že ho videl, mohol ho vidieť predtým pri stretnutí s obžalovaným U. H. a toto si dal do súvisu s predmetným skutkom. Obhajca ďalej namietal, že zo strany súdu nebola venovaná pozornosť odstráneniu rozporov. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto predčasné. Ďalší obhajca namietal najmä, že skutkové zistenia uvedené vo výroku napadnutého rozsudku sú s poukazom na vykonané dôkazy v spojitosti s odôvodnením napadnutého rozsudku nejasné a neúplné. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku sa primárne venoval obžalovanému H.. Hodnovernosť výpovede poškodeného P. je spochybnená aj vzhľadom na zmenu v jeho výpovediach. Svedkovia P., T. a P. síce v rámci rekognície opoznali obžalovaného H., avšak obžalovaného F. nie. Taktiež motív možného konania obžalovaného F. súd považoval len ako možný motív - poškodený mal údajne „niečo mať“ s dcérou priateľky obžalovaného. Ďalej súd prvého stupňa pochybil, keď obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť v podobe vedenia riadneho života. Obhajca navrhol za použitia zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ podľa § 285 písm. c) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný Q. F..

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach, obžalovaný U. H. na začiatku verejného zasadnutia zmenil dôvody svojho odvolania tak, že urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Ďalej tu uviedol, aké okolnosti a citové pohnútky ho viedli k tomu, že fyzicky napadol poškodeného. Tu do popredia uviedol „ochranu“ svojho dieťaťa (dcéry) pred násilným, sexuálnym a iným zlým správaním poškodeného, vrátane požívania alkoholu a drog. Ďalej tu uviedol, že nekonal ako zločinec ani sofistikovane, ale konal spontánne ako otec dieťaťa, ktoré bolo zneužitá a v danom okamihu ho ovládli emócie. K spoluobžalovanému Q. F. tu uviedol, že sa predmetného skutku nezúčastnil a ani na ňom nijakým spôsobom neparticipoval. V závere svojho vyhlásenia vyslovil ľútosť nad svojím neuváženým a emocionálnym konaním (obžalovaný svoje vyhlásenie na verejnom zasadnutí prečítal a dal založiť do spisu č.l. 558-559).

Na verejnom zasadnutí navrhol obhajca obžalovaného U. H. uložiť tomuto miernejší trest odňatia slobody. Obhajca obžalovaného Q. F. navrhol obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodiť. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolania obžalovaných podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné, len pokiaľ ide o výroky o uložených trestoch.

V procesnom postupe súdu prvého stupňa v zásade nebola v odvolaniach vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

K procesnému postupu odvolacieho súdu v tom, že „vyhlásenie“ obžalovaného U. H. na verejnom zasadnutí nepovažoval za vyhlásenie podľa § 257 Tr. por., senát odvolacieho súdu uvádza, že právne účinne je možné takéto vyhlásenie urobiť len na hlavnom pojednávaní aj to na začiatku hlavného pojednávania po prednesení obžaloby. Preto senát odvolacieho súdu takéto vyhlásenie obžalovaného, ktoré mu na začiatku verejného zasadnutie inak umožnil urobiť, považoval jednak za zmenu dôvodov odvolania tohto obžalovaného a súčasne ako okolnosť majúcu význam pre priznanie poľahčujúcej okolnosti.

K skutkovým zisteniam súdu prvého stupňa je potrebné uviesť, že súd do odôvodnenia rozsudku jednak podrobne uviedol obsah jednotlivých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov. K výsledkom dokazovania potom urobil také skutkové úvahy, ktoré mu umožnili urobiť správny záver nielen o tom,

že sa skutok stal, ale tiež o tom, že tento skutok spáchal práve obžalovaný U. H.. Správnosť takýchto skutkových záverov napokon potvrdil v štádiu odvolacieho konania aj sám obžalovaný U. H..

Pokiaľ ide o spáchanie predmetného skutku aj obžalovaným Q. F., k tejto skutkovej otázke z pohľadu odvolania obžalovaného, uvádza senát odvolacieho súdu najmä nasledovné. Je síce možné prisvedčiť tomuto odvolaniu v tom, že skutkové úvahy súdu prvého stupňa v odôvodnení rozsudku (str. 18 až 20) najmä v závere sú zamerané na vyvrátenie obhajoby najmä obžalovaného U. H.. Nemožno však prisvedčiť odvolaniu tohto obžalovaného v tom, že by sa účasťou tohto obžalovaného na skutku z pohľadu hodnotenia dôkazov súd prvého stupňa nezaoberal. Širšie skutkové úvahy súdu prvého stupňa týkajúce sa obžalovaného U. H. vyplývajú najmä z toho, že tento obžalovaný na potvrdenie svojej obrany, že sa v čase činu nachádzal v N., predpokladal a navrhoval viaceré dôkazy (svedkovia, kamerový záznam).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojich skutkových úvah jednoznačne poukazoval na spáchanie žalovaného trestného činu aj obžalovaným Q. F.. Tu poukázal najmä na usvedčujúcu výpoveď poškodeného Q. P., ktorý hneď od počiatku, vrátane trestného oznámenia, ako spolupáchateľa útoku na svoju osobu uvádzal obidvoch obžalovaných. Vyplýva to aj z výpovede matky obžalovaného H. D., ktorej syn ako osoby, ktoré ho zbili a sa mu vyhrážali, výslovne pomenoval obidvoch obžalovaných.

Z vykonaného dokazovania pritom bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že poškodeného násilne v aute odvedli tri osoby. Poškodený P. pritom uviedol, že obžalovaného H. ako útočníka spoznal ihneď, avšak obžalovaného F. až pri kravínoch a pri tretej osobe si ale nebol istý o koho ide. Ak by takúto istotu nemal aj pri obžalovanom F., nepochybne mohol vypovedať rovnako ako k tejto tretej osobe.

Na rozdiel od názoru súdu prvého stupňa, že u obžalovaného Q. F. súvis s jeho konaním a dcérou jeho priateľky „L.“ je ako motív len „možný“ (vytýkané v odvolaní), senát odvolacieho súdu vyslovuje názor, že tohto obžalovaného viedla k účasti na tomto závažnom trestnom čine spolu s obžalovaným U. H., s ktorým sú priatelia, aj „vzťah“ dcéry jeho priateľky s poškodeným Q. P.. Vyplýva to napokon aj z vyjadrení obžalovaného U. H. (vyjadrenie na verejnom zasadnutí), kde síce uviedol, že obžalovaný Q. F. sa na skutku nezúčastnil. Súčasne tu však uviedol, že pár týždňov pred skutkom bol spolu s obžalovaným Q. F., ktorý mu povedal, aby si urobil poriadky s poškodeným (zaťom), že mu rozbije papaľu za L., ktorej písal v internetovej komunikácii návrhy týkajúce sa drog a alkoholu.

Senát odvolacieho súdu sa z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil s odvolaním obžalovaného Q. F. pokiaľ ide o výrok o vine. Poškodený aj tohto obžalovaného pri útoku spoznal, pričom obidvaja obžalovaní mali prakticky rovnaký motív svojho konania.

Súd prvého stupňa zároveň konanie obžalovaných správne právne kvalifikoval ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák., pretože obidvaja obžalovaní spoločne poškodeného násilím a hrozbou násilia nútili, aby „dal pokoj“ iným osobám (G. a L.), pričom násilie bolo vykonané so zbraňou, surovým a trýznivým spôsobom (bitie, kopanie do hlavy, porezanie, vyhrážanie odrezaním prstov, prikladanie nabitej pištole k hlave), pričom poškodený v čase činu bol podľa Trestného zákona dieťa (17 a pol rokov) - chránená osoba.

Na druhej strane senát odvolacieho súdu zistil nezákonnosť a nesprávnosť výrokov o treste u obidvoch obžalovaných.

1) Obžalovanému U. H. uložil súd prvého stupňa trest odňatia slobody aj za použitia ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. Podľa tohto ustanovenia Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Pri trestnej sadzbe uvedenej v § 189 ods. 2 Tr.zák. odňatie slobody na 4 roky až 10 rokov by potom takéto zvýšenie predstavovalo dolnú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody 7 rokov. Pod pojmom „opakované“ spáchanie zločinu podľa vyššie uvedeného ustanovenia Trestného zákona sa rozumie spáchanie zločinu po tom, čo bol páchatel právoplatne odsúdený za iný zločin (ak odsúdenie nie je zahladené). Z odpisu registra trestov tohto obžalovaného však nevyplýva, že by obžalovaný U. H. bol takto právoplatne odsúdený za zločin pred dňom 13.11.2013, kedy spáchal v tejto veci prejednávaný zločin. Ani v odôvodnení výroku o treste v rozsudku súdu prvého stupňa takéto predchádzajúce odsúdenie uvedené vo vzťahu k použitiu § 38 ods. 5 Tr. zák. uvedené nie je.

Za takéto predchádzajúce odsúdenie za zločin pritom samozrejme nemôže byť považované odsúdenie za zločin rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/30/2016 zo dňa 23.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/29/2017 zo dňa 25.5.2017, pretože trestnú činnosť, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania, tento obžalovaný spáchal 4 roky pred vyhlásením vyššie uvedeného rozsudku. Vo vzťahu k tomuto odsúdeniu ale súd prvého stupňa zároveň správne uložil obžalovanému súhrnný trest.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu porušil Trestný zákon v neprospech obžalovaného použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., odvolací súd celý výrok o treste u tohto obžalovaného podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil. Zároveň pri splnení podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom rozhodol o uložení trestu tomuto obžalovanému.

Senát odvolacieho súdu priznal obžalovanému jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., pretože obžalovaný sa pred právoplatným rozhodnutím priznal. Z obsahu jeho priznania vyplynulo aj úprimné oľutovanie svojej trestnej činnosti. Nebola vyvrátená obrana obžalovaného v tom, že jediným motívom konania obžalovaného bola „ochrana“ svojej dcéry pred „zlým správaním“ poškodeného k jeho dcére. Odvolací súd zároveň rozhodol o prítomnosti dvoch príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h), m) Tr.zák. (spáchanie viac trestných činov z dôvodu ukladania súhrnného trestu a predchádzajúce odsúdenie za trestný čin - nešlo o zločin). Vzhľadom k tomu, že prevažoval pomer príťažujúcich okolností, odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody za použitia aj § 38 ods. 4 Tr.zák., keď mu zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody zo 4 rokov na 6 rokov (o 1/3). Obžalovanému preto uložil súhrnný trestu odňatia slobody na dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby, ktorý trest je zo zákona nepodmienečný. Obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním tejto trestnej činnosti bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/48/03 zo dňa 21.3.2004) preto bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne odvolací súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste a naň nadväzujúcich rozhodnutí v skoršom rozsudku uvedenom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

2) Aj pri ukladaní trestu obžalovanému Q. F. súdom prvého stupňa zistil odvolací súd pochybenie pri rozhodovaní o poľahčujúcich okolnostiach - § 36 Tr. zák. a zároveň sa nestotožnil ani s primeranosťou uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody. V odvolaní obžalovaného bola správne vytýkaná rozhodnutiu súdu prvého stupňa tá okolnosť, že obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. Z písomného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vôbec nevyplýva, prečo súd prvého stupňa tomuto obžalovanému nepriznal vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu - § 36 písm. j) Tr. zák. Sám pritom v rozsudku konštatoval, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný a nemá evidované ani žiadne priestupky. Zo znenia ustanovení §§ 36 a 37 Tr. zák. (poľahčujúce a príťažujúce okolnosti) pritom vyplýva povinnosť súdu na tieto prihliadať, ak sú splnené tam uvedené podmienky (výnimka je len pri § 37 písm. m) Tr. zák. veta za bodkočiarkou - predchádzajúca súdna trestnosť).

Rovnako senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že obžalovanému mala byť znížená horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3 podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ale súčasne tento obžalovaný spĺňa podmienky aj pre mimoriadne zníženie dolnej hranice trestnej sadzby odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste aj u tohto obžalovaného a pri splnení podmienok podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol rozsudkom o uložení trestu odňatia slobody obžalovanému Q. F..

Odvolací súd pri rozhodovaní o treste priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., pretože obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Potom pri prevahe poľahčujúcich okolnosti došlo u obžalovaného podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody z 10 rokov na 8 rokov.

Súčasne na základe nasledovných okolností prípadu a pomerov páchatelia dospel odvolací súd k názoru, že sú splnené podmienky aj pre mimoriadne zníženie dolnej hranice trestnej sadzby odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Tu primárne vychádzal senát odvolacieho súdu z posudzovania otázky, či je

nevyhnutne potrebné, aby obžalovanému Q. F. bol uložený, najmä z pohľadu skutočných potrieb jeho prevýchovy, trest odňatia slobody nepodmienečne. Trestná sadzba za predmetný zločin podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. uloženie takéhoto trestu predpokladá. Takáto otázka o potrebnosti trestu odňatia slobody nepodmienečne je legitímna, najmä vtedy, ak sa má do výkonu trestu odňatia slobody „poslať“ páchatel', na prevýchovu ktorého doposiaľ nebolo potrebné pôsobiť žiadnou sankciou. Nie sú potom prítomné ani negatívne poznatky v tom, že by výchovný trest nebol postačujúci.

Za okolnosti prípadu odôvodňujúce použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. u obžalovaného Q. F. senát odvolacieho súdu považuje to, že obidvaja obžalovaní prakticky svojím protiprávnym konaním vystúpili na „ochranu“ svojich blízkych osôb pred „veľmi zlým správaním“ poškodeného voči nim, ktoré sa tomuto nevedeli samotné ani brániť. V osobe poškodeného síce v zmysle Trestného zákona išlo o dieťa - chránená osoba, avšak v dobe útoku obžalovaných voči jeho osobe, tento mal už 17 a pol roka, teda blízko hranici dospelého, keď za dieťa ako chránenú osobu sa podľa ustanovení §§ 139 ods. 1 písm. a), 127 ods. 1 Tr.zák. považuje osoba mladšia ako 18 rokov. Ako ďalšiu zreteľahodnú okolnosť prípadu senát odvolacieho súdu považuje aj „časový faktor“, keď k ukladaniu trestu obžalovanému dochádza prakticky 5 rokov od spáchania predmetného trestného činu. Keďže po túto dobu neboli o obžalovanom zistené negatívne poznatky, možno skonštatovať, že u obžalovaného Q. F. išlo o ojedinelé vybočenie z medzí riadneho života.

Z vyššie uvedených dôvodov potom možno urobiť záver, že použitie trestnej sadzby odňatia slobody s dolnou hranicou 4 roky by bolo pre tohto obžalovaného neprimerane prísne. Senát odvolacieho súdu si je síce vedomý významu generálnej prevencie pred páchaním takýchto závažných, kriminálnych zločinov. Tomuto dal zákonodarca význam aj v tom, že dolná hranica trestu odňatia slobody je u tohto zločinu stanovená tak, aby bol ukladaný trest odňatia slobody nepodmienečne. Ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. ale primárne poukazuje na neprimeranú prísnosť trestnej sadzby pre konkrétneho páchatel'a a taktiež z pohľadu tohto konkrétneho páchatel'a sa musia posudzovať aj potreby zabezpečenia ochrany spoločnosti.

Odvolací súd preto obžalovanému Q. F. uložil trest odňatia slobody na 3 roky a tento trest mu podmienečne odložil s probačným dohľadom na 3 roky. Pre naplnenie účelu tohto výchovného trestu obžalovanému zároveň uložil povinnosť podrobiť sa výcviku alebo výchovnému programu zameranému na zvládanie medziľudských vzťahov.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.